

[Statsministeren.]

ville blive afleveret på stedet. Dette skete den 5. november 1969, kl. ca. 13. Ransagningen var i øvrigt negativ. Hos postvæsenet blev tilbageholdt knap 1.000 eksemplarer af bladet, og hos bogtrykkeren blev på anmodning udleveret 14 stk. matricer.

Hvad angår Politisk Revy, afsagde Københavns byret på politiets anmodning i et retsmøde den 5. november 1969 kl. 10 ransagningskendelse. Samme dag kl. 11 foretog politiet ransagningskendelse på bladets redaktion. Der blev intet fundet vedrørende det pågældende nummer af Politisk Revy. Kl. 15.40 samme dag afleveredes genpart af kendelsen på bladets redaktion. På bladets trykkested blev udleveret 2.750 eksemplarer samt 2 trykplader, på avispostkontoret beslaglagdes 3.750 eksemplarer.

Der er intet hold i påstanden om ransagnings uden dommerkendelse i disse tilfælde. Jeg skal undlade nærmere af karakterisere hr. Kjær Rasmussens gengivelse af disse kendsgerninger. Derimod beklager jeg, at politiet ikke havde udskrift af kendelserne med ved gennemførelsen af ransagningerne i de aktuelle sager.

Det bestrides videre i forespørgslen, at der har været adgang til advokatbistand. Hvad dette spørgsmål angår, vil jeg gerne fremhæve, at det er regeringens opfattelse, at der så vidt muligt skal gives adgang til advokatbistand også i beslaglæggelsessager.

Der har, siger forespørgeren, været holdt retsmøder for lukkede døre, og man har herved forhindret en objektiv pressedækning, samtidig med at politiet har udspremt sin version af sagen. Det er rigtigt, at de omtalte retsmøder har været afholdt for lukkede døre. Det er sket i fuld overensstemmelse med retsplejelovens regler. Det vil sige, at det, der kritiseres, er, at myndighederne, der søger at hindre udsprelse af militære hemmeligheder, har benyttet den lovlige adgang til at hindre, at offentligheden i forbindelse med retsmødet blev gjort nærmere bekendt med disse hemmeligheder. Havde man ikke holdt retsmøderne for lukkede døre, havde der været anledning til at rejse dette spørgsmål i folkettinget.

Så er der spørgsmålet om, at politiet skulle have udspremt sin version af det passerende. Det giver mig anledning til nogle rent principielle betragtninger om politiets

information i sager, der behandles for lukkede døre. For det første må det slås fast, at politiet ikke kan og mig bekendt aldrig udtaler sig om skyldspørgsmålet. Derimod må det helt åbenbart være i offentlighedens interesse, at der gives oplysning om de foretagne aktioner og begrundelserne for dem. I modsat fald er der, så vidt jeg kan se, kun ét alternativ: at offentligheden ikke orienteres om foretagne politiaktioner. Det kan næppe være i offentlighedens interesse. Politiets hidtidige praksis er en imødekomme af demokratiets behov for offentlig information.

Der er foretaget beslaglæggelser af flere tidsskrifter, hedder det videre i forespørgslen. Ja, det er der som nævnt, og det er i sig selv en alvorlig sag. Det var politiets opfattelse, at de to omtalte blade indeholdt straffbare krænkelse af militære hemmeligheder. Om denne påstand og denne opfattelse er holdbar, ja, det må domstolene afgøre, og jeg anser det for udelukket, at vi i denne debat går ind i en diskussion om dette spørgsmål. Når domstolene har fastslået den nuværende retstilstand, kan nogle have den indstilling, at denne retstilstand bør ændres, og så er den naturlige fremgangsmåde at foreslå en ændring af lovgrundlaget, det vil sige af straffelovens § 110 a. Opfattelsen var altså, at der forelå en overtrædelse af denne bestemmelse. Sagen forelagdes korrekt for retten, der i de to tidligere omtalte retsmøder afsagde kendelse om beslaglæggelse af de pågældende numre af de to blade. Der er intet at bebrejde politiet ved denne fremgangsmåde, og mig bekendt er det da heller ikke ved kærøret til landsretten af de to kendelser gjort gældende, at politiet har handlet ukorrekt.

Så har der, siger hr. Kjær Rasmussen, været tale om militær infiltration på universitetsområdet. Jeg går ud fra, at der hentydes til Kejsergadesagen. Jeg må da oplyse det faktiske forhold, at militæret efter aftale med universitetet har fået overladt nogle lokaler, som man har benyttet helt uden sammenhæng med de universitetsfunktioner, der foregår i samme bygning. Man kan mene, at dette er forkert, men derfra og til at beskrive det som militær infiltration er der dog et spring; som et medlem af dette ting skulle afholde sig fra.